

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/49/2024
Identifikačné číslo spisu: 2120011734
Dátum vydania rozhodnutia: 14.08.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:2120011734.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci obvineného P. D. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. g), písm. h) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 14. augusta 2024 v Bratislave dovolanie obvineného P. D. podané prostredníctvom jeho obhajkyne JUDr. Zuzany Csenkyovej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 9. januára 2024, sp. zn. 6To/93/2023, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. D. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 9. marca 2023, sp. zn. 6T/64/2020, uznal obvineného P. D. za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. g), písm. h) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 201 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podal obvinený P. D. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 9. januára 2024, sp. zn. 6To/93/2023, rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

V dňoch 18. januára 2024 a 29. januára 2024 boli Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a okresnému súdu doručené písomné podania obvineného označené ako žiadosti o dovolanie. Vzhľadom na

skutočnosť, že obvinený nepodal dovolanie prostredníctvom obhajcu, okresný súd obvineného poučil postupom podľa § 373 ods. 3 veta prvá Tr. por. a vyzval ho, aby si v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy zvolil obhajcu na zastupovanie v dovolacom konaní, prípadne požiadal o jeho ustanovenie z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov. V nadväznosti na túto výzvu bola matkou obvineného na jeho zastupovanie v dovolacom konaní splnomocnená obhajkyňa JUDr. Zuzana Csenkyová, prostredníctvom ktorej obvinený podal dňa 8. apríla 2024 kvalifikované písomné dovolanie spĺňajúce všetky náležitosti predpokladané ustanoveniami § 372 a nasl. Tr. por., v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por., a síce:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom;
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený v intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. namieta nepreskúmateľnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí súdov a absenciu vyjadrení k jeho obhajobným argumentom. Taktiež namieta nevykonanie výsluchu maloletej poškodenej na hlavnom pojednávaní, ktorá v čase súdneho konania mala už 17 rokov, pričom okresný súd nevykonanie tohto výsluchu ani dodatočným spôsobom neodôvodnil. Podľa názoru obvineného bolo jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom porušené aj tým, že okresný súd posudzoval vykonané dôkazy tendenčne a zaujato, nevykonával všetky dôkazy na správne zistenie skutkového stavu a vo svojom rozhodnutí sa nevenoval ani zdôvodneniu uloženého trestu. Obvinený taktiež namieta odmietnutie návrhu na doplnenie dokazovania príbratím znalcov z odboru psychológia-psychiatria, ktorí by sa vyjadrili k osobnosti, duševnému stavu, závislostiam a vierohodnosti výpovedí maloletej poškodenej, jej súrodencov a matky, nakoľko znalecký posudok PhDr. C. považoval za neodborný a rozporuplný. Poukazoval tiež na rozpory vo výpovediach svedkov- súrodencov maloletej poškodenej. Za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom považoval aj skutočnosť, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 7. marca 2023 nezisťoval jeho súhlas so substitučným zastúpením ním zvoleného obhajcu iným obhajcom (JUDr. Martinom Palkovičom).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený namieta, že v konaní pred okresným súdom, ako aj v konaní pred odvolacím súdom, neboli dôkazy vykonané zákonným spôsobom a pri ich hodnotení súdy nepostupovali v zmysle základných zásad trestného konania uvedených v § 2 ods. 18, ods. 19 Tr. por. Uviedol, že súdy svoje rozhodnutia opreli predovšetkým o výpoveď maloletej poškodenej, pričom bola porušená zásada ústnosti (keďže nebola vypočutá pred súdom) a výpovede svedkov (podľa názoru obvineného nedôveryhodných svedkov), ktoré mali byť vyhodnotené ako nepriame dôkazy. Mal za to, že v prípade, ak má výpoveď svedka slúžiť ako dôkaz preukazujúci vinu obvineného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť v zmysle súdnej praxe tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený, avšak tieto podmienky neboli v danom prípade splnené, nakoľko výpovede svedkov z prípravného konania a na hlavnom pojednávaní nie sú vierohodné, logické a presvedčivé.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený mal za to, že súdy skutok nesprávne právne posúdili v dôsledku toho, že nerešpektovali zásadu ústnosti a bezprostrednosti, pričom nesprávne vyhodnotili výpoveď maloletej z prípravného konania, keďže táto nebola vypočutá na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru obvineného v danom prípade bolo nepochybne na mieste jeho oslobodenie spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a) Tr. por., keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol odsúdený. Uviedol, že súdy mali aplikovať zásadu „v pochybnostiach v prospech obvineného“, keďže vykonaným dokazovaním sa nepodarilo odstrániť rozpory v jednotlivých dôkazoch tak, aby bolo nad všetku pochybnosť možné vysloviť záver o jeho vine.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že rozsudkom okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 2, § 163 ods. 3, §

168 ods. 1, § 34 ods. 1, § 317, § 319, § 127, § 119 Tr. por., § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b), písm. g), písm. h) Tr. zák. a s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. v neprospech obvineného, rozsudok okresného súdu zrušil a prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Súčasne navrhol, aby dovolací súd zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad a nariadil, aby predmetnú trestnú vec po vrátení prerokoval a rozhodol senát v inom zložení, prípadne, aby bola vec rozhodnutá iným súdom toho istého druhu a stupňa.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 28. mája 2024 konštatujúc neexistenciu obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. Mala za to, že okresný súd dostatočne zistil skutkový stav za plného rešpektovania práv obvineného, tento správne posúdil a vyhodnotil. Taktiež krajský súd rešpektujúc práva obvineného sa vo svojom rozhodnutí dostatočne a v potrebnom rozsahu vysporiadal s jeho námietkami. Prokurátorka sa nestotožnila s argumentáciou obvineného o povinnosti okresného súdu zisťovať jeho súhlas so substitučným zastúpením a poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. mája 2023, II. ÚS 231/2023 uviedla, že pokiaľ obvinený so substitučným zastúpením nesúhlasil, mal možnosť takýto nesúhlas prejavíť. Taktiež objektívnu nespokojnosť obvineného s formou obhajoby nepovažovala za dôvod na aplikáciu § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Mala tiež za to, že opakovaný výsluch maloletej osoby, ktorá je zároveň obzvlášť zraniteľnou obeťou, by bol v rozpore s ustanoveniami § 134 ods. 4 a 135 ods. 1 Tr. por., a preto okresný súd postupoval správne, keď tomuto návrhu obhajoby nevyhovel. Záverom uviedla, že tvrdenie obvineného o nemožnosti navrhovať dôkazy je vyvrátené zápisnicami z hlavných pojednávaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného P. D. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 17. júla 2024 bolo dovolanie obvineného P. D. spoločne s kompletným k veci prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Čo sa týka ťažiskovej dovolacej argumentácie obvineného týkajúcej sa nevykonania výsluchu maloletej poškodenej na hlavnom pojednávaní, najvyšší súd uvádza, že v súlade s ustanovením § 134 ods. 4 Tr. por. ak je ako svedok v trestnom konaní vypočúvaná osoba, ktorá je obzvlášť zraniteľnou obeťou podľa osobitného predpisu, treba vykonať výsluch ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať; ustanovenie § 135 ods. 1 tým nie je dotknuté. Výsluch sa vykoná s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu alebo s využitím technických zariadení určených na prenos a záznam zvuku a obrazu; ustanovenie § 270 ods. 2 tým nie je dotknuté. Orgán činný v trestnom konaní zabezpečí, aby výsluchy v prípravnom konaní viedla tá istá osoba, ak sa tým nenaruší priebeh trestného konania. Ak je ako svedok vypočúvaná obzvlášť zraniteľná obeť podľa osobitného predpisu, o veciach, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej osobné vlastnosti, vzťah k páchatelovi alebo závislosť od páchatel'a, povahu a okolnosti spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvniť jej telesnú integritu alebo duševnú integritu alebo vystaviť ju riziku druhotnej viktimizácie, k výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu; ustanovenie § 135 ods. 1 tým nie je dotknuté. Pred vypočutím svedka podľa štvrtej vety orgán činný v trestnom konaní prekonzultuje spôsob vedenia výsluchu so psychológom alebo znalcom, ktorý bude pribrávaný k výsluchu, aby sa zabezpečilo správne vykonanie výsluchu a predišlo sa druhotnej viktimizácii.

Podľa § 135 ods. 1 Tr. por. ak je ako svedok vypočúvaná osoba mladšia ako 18 rokov o veciach,

ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej vek, vzťah k páchatelovi alebo závislosť od páchatela, povahu a okolností spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj alebo vystaviť ju riziku druhotnej viktimizácie alebo ak ide o trestný čin proti ľudskej dôstojnosti, treba výsluch vykonávať obzvlášť ohľaduplne a po obsahovej stránke tak, aby sa výsluch v ďalšom konaní už nemusel opakovať. K výsluchu sa priberie psychológ alebo znalec, ktorý so zreteľom na predmet výsluchu a stupeň duševného vývoja vypočúvanej osoby prispeje k správne vedeniu výsluchu a zástupca orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, ak nie je na výsluchu prítomný opatrovník podľa § 48 ods. 2. Ak to môže prispieť k správne vykonaniu výsluchu, prizve sa k výsluchu aj zákonný zástupca alebo pedagóg. Pred vypočutím svedka podľa prvej vety orgán činný v trestnom konaní prekonzultuje spôsob vedenia výsluchu so psychológom alebo znalcom, ktorý bude pribraný k výsluchu, a ak je to potrebné, aj s orgánom sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, zákonným zástupcom alebo pedagógom tak, aby sa zabezpečilo správne vykonanie výsluchu a predišlo sa druhotnej viktimizácii.

Podľa § 135 ods. 4 Tr. por. ak bola vypočutá osoba mladšia ako 18 rokov podľa odseku 3, v konaní pred súdom sa pri vykonávaní tohto dôkazu postupuje podľa § 270 ods. 2; výsluch tohto svedka možno v konaní pred súdom vykonať len výnimočne.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky sekundárnou viktimizáciou treba rozumieť situáciu, keď sa obeť násillia stáva opakovane obeťou v dôsledku necitlivého konania, neadekvátneho prístupu alebo nekonania každej osoby v rámci pomoci obetiam násillia. Sekundárna viktimizácia môže nastať aj v dôsledku necitlivej medializácie prípadov takéhoto násillia. Dochádza k nej, keď obeť čelí ďalšej ujme, nie však v dôsledku priameho trestného činu, ale v dôsledku spôsobu, akým s ňou zaobchádzajú inštitúcie a iné osoby. Môže byť spôsobená napríklad opakovaným vystavením obete páchatelovi, opakovaným výsluchom o tých istých skutočnostiach, použitím nevhodného jazyka alebo necitlivými pripomienkami všetkých, ktorí prichádzajú do styku s obeťami. [Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2022, sp. zn. I. ÚS 31/2022]

Na margo uvedeného najvyšší súd odkazuje i na judikatúru samotného Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnými a hmotnými predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 462/2012, III. ÚS 591/2013, I. ÚS 670/2014). Teda z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušenie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97) [Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. apríla 2020, sp. zn. I. ÚS 431/2018].

S poukazom na uvedené najvyšší súd dospel k záveru o zákonnosti a správne postupu okresného súdu, a preto, s poukazom na jeho aprobáciu príslušnými zákonnými ustanoveniami (§ 134 ods. 4, § 135 ods. 1 Tr. por., § 135 ods. 4 Tr. por.) nemožno okresnému súdu vyčítať, keď postupoval v zmysle príslušných procesných predpisov, hoc obvinený s takým postupom prejavil nevôľu. Okresný súd správne vyhodnotil charakter maloletej poškodenej ako obzvlášť zraniteľnej obete v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, a preto správne postupoval, keď ju na hlavnom pojednávaní opätovne nevypočul, ale postupom podľa § 270 ods. 2 Tr. por. s poukazom na § 135 ods. 4 Tr. por. prehral na hlavnom pojednávaní 20. septembra 2022 obrazovo-zvukový záznam o jej skoršej výpovedi z prípravného konania. Následne okresný súd tento procesne správny postup odôvodnil aj vo svojom rozhodnutí.

Pokiaľ ide o námietku obvineného o porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom z dôvodu, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 7. marca 2023 nezisťoval jeho súhlas so substitučným zastúpením ním zvoleného obhajcu iným obhajcom (JUDr. Martinom Palkovičom), najvyšší súd v zhodne s prokurátorkou uvádza, že nebolo povinnosťou okresného súdu takýto súhlas obvineného

zistiť a pokiaľ so substitučným zastúpením nesúhlasil, mal možnosť nesúhlas prejavíť, čo sa v prejednávacom prípade nestalo. Súhlas obvineného so substitučným zastúpením navyše vyplýva priamo zo substitučného plnomocenstva z 3. marca 2023 (č. l. 359 spisu). Najvyšší súd zároveň dodáva, že tieto námietky obvineného neboli uplatnené najneskôr v odvolacom konaní, a preto ich v súlade s § 371 ods. 4 Tr. por. nemožno použiť. Taktiež subjektívna nespokojnosť obvineného s formou obhajoby nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K obvineným namietanému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený počas konania predložil viacero návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom niektorým bolo vyhovené. Zvyšné nevykonané návrhy súd prvého stupňa uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Následne podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené. (...)

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať. Naopak odvolací súd nemal povinnosť vyrovnáť sa s návrhmi, nakoľko zo strany obvineného neboli prezentované. [Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019]

Nevykonanie dôkazu, resp. jeho odmietnutie, nemožno považovať za nezákonnosť rozhodnutia a konania mu predchádzajúceho. Je plne na úvahe v predmetnej trestnej veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, aby sám rozhodol podľa okolností prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Preto, aj v argumentačnej zhode so svojím vyššie citovaným rozhodnutím, na margo námietky obvineného o porušení jeho práva na obhajobu v kontexte dostatočného nevysporiadania sa s nevykonaním ním navrhovaného dôkazu, najvyšší súd uzatvára, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 7. marca 2023 (č. l. 368 spisu) vyplýva, že okresný súd sa dôkazným návrhom obvineného na doplnenie znaleckého dokazovania znalkyňou PhDr. T. C. o vyhodnotenie, či maloletá poškodená má sklon k fabulácii, zaoberal a z dôvodu, že navrhovaný dôkaz sa týka okolností nepodstatných pre rozhodnutie, tento uznesením vykonať odmietol. Taktiež uznesením odmietol vykonať dôkaz navrhnutý poškodenou na

hlavnom pojednávaní dňa 29. novembra 2022, a to zabezpečenie mobilného telefónu, ktorý mal v minulosti obvinený používať. Keďže potom už ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania prednesené neboli, súd uznesením podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne sa s vykonanými dôkazmi, ako i s odmietnutím návrhov na vykonanie ďalšieho dokazovania zo strany obhajoby aj poškodenej okresný súd dostatočne a procesne správne vysporiadal aj v odôvodnení svojho rozsudku (str. 15).

Uvedený postup okresného súdu a na neho nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu nemôže dovolací súd hodnotiť inak, než za súladný so zákonom. Je jednoznačne súladné so zákonom, ak o vine a treste rozhodujúci súd, súc viazaný zásadami zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností [§ 2 ods. 10 Tr. por.] a voľného hodnotenia dôkazov [§ 2 ods. 12 Tr. por.] vykoná len tie dôkazné návrhy, ktoré podľa jeho úvahy môžu prispieť k náležitému objasneniu skutočností dôležitých pre posúdenie veci a vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia okresného a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, najvyšší súd konštatuje, že okresný súd, rovnako, ako aj krajský súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne rozviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa správali pri ich hodnotení. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu tiež vyplýva, akým spôsobom sa vysporiadal s obhajobou obvineného a akými úvahami sa správal pri ukladaní trestu. Dovolací súd pripomína, že pokiaľ sa krajský súd stotožní s právnymi závermi okresného súdu, nie je v rozpore so zákonom a s právom obvineného na spravodlivé súdne konanie, ak tieto závery okresného súdu prevezme do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nad rámec uvedeného najvyšší súd pripomína, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 - 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu, ako aj druhostupňového súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Nemožno preto akceptovať argumentáciu obvineného v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu, ktorý nie je povinný dávať explicitnú odpoveď na každú námietku odvolateľa, keďže odvolací súd je v rámci svojej revíznej kompetencie povinný preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pokiaľ odvolací súd zistí, že odvolanie nie je dôvodné, a teda rozsudok súdu prvého stupňa je skutkovo a právne správny, odvolanie postupom podľa § 319 Tr. por. zamietne, čím vysloví, že prvostupňové rozhodnutie je správne, a preto odvolaciemu súdu nemožno vyčítať prevzatie a stotožnenie sa s právnou argumentáciou rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Nebolo by teda možné odvolaciemu súdu vytknúť, ak by sa obmedzil len na prevzatie právnych záverov súdu prvého stupňa v prípade konštatácie nedôvodnosti podaného odvolania, čo sa však v tomto prípade nestalo a krajský súd sa osobite, vecne a právne správne, vysporiadal aj s odvolacími námietkami obvineného nad rámec argumentačne správneho odôvodnenia okresného súdu.

Z uvedených dôvodov je potrebné námietku obvineného o neodôvodnenosti rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu označiť za neopodstatnenú.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holansku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonal dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K obvineným uplatnenej námietke vo vzťahu k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., že súdy nevykonaním výsluchu maloletej na hlavnom pojednávaní nepostupovali podľa zásad ústnosti, kontradiktórnosti a bezprostrednosti uvedených v § 2 ods. 18, ods. 19 Tr. por. dovolací súd poukazuje nielen na to, že v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nemožno namietať, že určitý dôkaz vykonaný nebol, ale aj na skutočnosť, že výsluch maloletej poškodenej (ktorá je zároveň obzvlášť zraniteľnou obeťou) v prípravnom konaní a následné prehratie obrazovo-zvukového záznamu o jej výpovedi na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 270 ods. 2 Tr. por., predstavuje výnimku zo zásady ústnosti v zmysle § 2 ods. 18 Tr. por. a zásady bezprostrednosti v zmysle § 2 ods.

19 Tr. por. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v prípade výpovede maloletej poškodenej išlo síce o podstatný, ale nie o jediný usvedčujúci dôkaz, na podklade ktorého bola preukázaná vina obvinenému.

Pokiaľ obvinený namietal vierohodnosť výpovedí svedkov v spojitosti s nevykonaním navrhovaného znaleckého dokazovania z oblasti psychológie zameraného na skúmanie ich osobnosti, schopnosti reprodukovať zažité skutočnosti a vierohodnosti, dovolací súd pripomína, že dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. nemožno úspešne napadnúť informatívnu hodnotu dôkazu, resp. spôsob jeho vyhodnotenia súdom. Len s poukázaním na nesprávny postup pri hodnotení dôkazov, ako aj z odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov nemožno vyvodzovať predmetný dovolací dôvod.

Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd žiadne pochybenie zo strany nižších súdov nezistil. Argumentáciu dovolateľa vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

In concreto k dovolacej argumentácii obvineného sa žiada uviesť, že pokiaľ ide o namietanie vierohodnosti dôkazov a hodnotenie skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci. Keďže obhajobná polemika s vykonaným dokazovaním je polemikou skutkovou (nakolko o polemiku právnu by šlo v prípade, keby obvinený namietal nie

nesprávne zistený skutkový stav, ale jeho nesprávnu právnú subsumpciu), dovolací súd, súc viazaný vyššie zmienou negatívnou podmienkou dovolacieho prieskumu, uvedené námietky nebol oprávnený preskúmať.

Ďalej, pokiaľ ide o námietky obvineného týkajúce sa nenaplnenia obligatórnych znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu a tým nesprávne zisteného skutkového stavu veci, najvyšší súd pripomína, že ide o otázky skutkové, ktoré nie je v dovolacom konaní oprávnený podrobiť svojej prieskumnej právomoci. V súvislosti s uvedeným poukazuje najvyšší súd aj na svoju ustálenú rozhodovaciu činnosť, a síce Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 39/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod R 3/2011: Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže naplniť ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek doplniť a meniť.

V argumentačnej zhode s vyššie citovaným stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu dôvodí v tejto veci rozhodujúci senát najvyššieho súdu, že uvedené závery možno prijať i o ostatných zložkách skutkovej podstaty trestného činu, keďže všetky (ako určitá imateriálna normatívna kategória) sú len kvalifikačnou reflexiou skutkového deja v normatívnom jazyku, a preto nie je možné v dovolacom konaní skúmať, pod zásterkou namietania nesprávne kvalifikovanej subjektívnej/objektívnej stránky trestného činu, v konečnom dôsledku nesprávnosť súdmi nižších stupňov zisteného a ustáleného skutku.

Dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu zločinu sexuálneho zneužívania upravenú v Trestnom zákone. V tejto súvislosti dovolací súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu a rovnako tak uznesenie krajského súdu, ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b), písm. g), písm. h) Tr. zák. a § 139 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zák. považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené. Preto dovolací súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

K námietke obvineného týkajúcej sa nepoužitia zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., je potrebné uviesť, že použitie predmetnej zásady prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie. Táto zásada sa týka iba skutkových zistení. Nakoľko dovolací súd skutkové zistenia nemôže skúmať, aplikácia tejto zásady v dovolaní nie je prípustná, a preto sa ju dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Nad rámec už uvedeného najvyšší súd považuje za podstatné zdôrazniť, že tak okresný, ako i krajský súd, sa v odôvodneniach svojich rozhodnutí dostatočne presvedčivo a argumentačne správne vysporiadali s obhajobnou argumentáciou obvineného, pričom sa zákonným a náležitým spôsobom vysporiadali aj s ním prezentovanými dôkaznými návrhmi. Rozsudok okresného súdu a na neho nadväzujúce napadnuté uznesenie krajského súdu dostatočne zistili skutkový stav veci, tento správne právne posúdili subsumpciou pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona a obvinenému vymerali spravodlivý trest.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného P. D. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.